

Het bevallingsverhaal van ons eerste kindje: Jasmine Rombouts

- 1 Mei : dag van de arbeid is er eentje om niet te vergeten, om 23u30 krijgt Asma de eerste weeën.
- 2 Mei : om 02:35 nodigen we de vroedvrouw Els uit om de situatie te komen observeren. Het voelde anders aan als de voorweeën van een week geleden.

Alles is oké, we krijgen het advies om nog wat te slapen (indien het mogelijk was om door de weeën te slapen. Els vertrekt naar huis. Om 05:50 kunnen we niet meer slapen. Het is voor écht. Ilé zegt zijn afspraken af en beslist om niet te gaan werken. De weeën komen sinds gisteravond om de 30 à 25 min. Duurtijd is kort en intensiteit is verdraagbaar en makkelijk weg te blazen. Deze golven blijven hetzelfde tot 15u00 in de namiddag. Het tweede bezoek van de vroedvrouw Els en ook hier blijkt alles in orde, 'het komt gewoon traag op gang'. Na wat observaties proberen we samen met Asma die diverse houdingen. Ze moet verschillende posities aannemen om de baby te keren. Asma gaf voordien aan dat onze kleine meid verplaats was. Achteraf gezien hield dit weinig uit. Tijdens de gehele zwangerschap lag onze kleine meid in de ideale positie om ter wereld te komen. Een natuurlijke bevalling zou best eens makkelijk kunnen gaan. Niets bleek echter zo, ons Jasmine was van de meest optimale positie naar: stuit, sterrenkijker, achteraan mét een schuin hoofd (dwarsligging) waardoor dit onmogelijk werd om haar op een natuurlijke manier vlot ter wereld te brengen. Het is ondertussen 19u00 en de intensiteit verhoogt alsook het ritme versnelt exponentieel. Om 19u19 bel ik de vroedvrouw en vertel in 3 zinnen dat wat de situatie is en dat zij aanwezig dient te zijn. Asma vangt ondertussen de weeën in minder dan 5 minuten tijd op (duurtijd 1 min), ze begint een beetje van de wereld te verdwijnen en kruipt in haar cocon. De vroedvrouw Els arriveert om 19u50 en helpt Asma bij het opvangen van de golven, zij doet dit moedig in bed. Ilé bereidt de bevallingskamer thuis voor, het bevallingsbadje dient vol te lopen met warm water. Met de tuinslang en de emmers lukt dit goed. Ondertussen zit Asma op een krukje onder de douche. Kaarslicht versterkt de atmosfeer van het naderende gegeven. Rust, maar de naderend arbeid is niet veraf. We beslissen om naar de bevallingskamer te gaan, dit gebeurde in 3 weeën. Ondanks de korte afstand van 12m, kon dit niet vlugger. Steunend in de armen van ilé en Els bereikt Asma het badje. Daar stoten we op een nieuwe hindernis, gezien Asma haar kleine postuur, bekkeninstabiliteit én weeën om de 2 minuten met een hoge intensiteit die ondertussen langer aanhouden (+/- 1.5 min) was dit niet klaar op 1,2,3. Ilé heft uiteindelijk Asma over de rand van het badje, waar zij meteen de viersteunpositie aanneemt in het ondertussen koude water. Dit water diende met emmers leeggeschept en uitgekapt worden in de lavabo's van de badkamer. Asma geeft continu aan dat zij koud heeft. De tuinslang warmt het water op. Met een warme handdoek verwarmen we Asma. Ondertussen zijn we 45min verder en houdt Asma met twee handen Ilé vast om gerust gesteld te worden en Ilé te betrekken bij het opvangen van de weeën. Om het half uur krijgt zij drinkwater en de vraag iets te eten (op deze laatste vraag kwam nooit een positief antwoord). Om 22u55 geeft Asma een heel duidelijk signaal om te onderzoeken hoe ver zij is, want als het nog lang zou duren zal zij dit niet kunnen volbrengen. We constateren dat zij sinds de ochtend waar zij reeds een opening van 4 cm had, slechts 1 cm meer opening heeft gekregen. Dit is ondanks de zware arbeid een zeer duidelijk indicatie, dit gaat niet volgens plan. We beslissen meteen om naar het UZA te rijden. Ilé zorgt voor de zakken, babymateriaal en dat de cavia Assi en de poes Lilly voldoende eten en voornamelijk niet opgesloten zijn. De kamerdeur van de bevallingskamer werd gesloten en in alle heisa vertrekken we binnen het kwartier. Ondertussen is Asma met weeën om de anderhalve minuut die even lang aanhouden de trap afgeraakt. Enkel gekleed in een kamerjas, T-shirt verlaat zij de woning. Asma zit vooraan op de passagierszetel bij de vroedvrouw in de wagen. Ilé volgt met zijn eigen wagen de vroedvrouw en voelt dat hij

ondanks zijn pogingen niet 100% alert en aanwezig is. Heel de dag heeft invloed gehad op hem, en zijn focus op de wagen voor hem helpt hem om veilig op UZA toe te komen.

- 3 Mei : Vlug parkeren we de auto aan het SPOED en schrijven Asma in. We doorkruisen heel het ziekenhuis (duurtijd 7 min) om te arriveren in het moederhuis omstreeks 00u20. Asma dient een bloedstaal af te staan waar zij wordt gecontroleerd op allergieën of reacties op een anesthesie. Het was wachten op de resultaten, de anesthesist en personeel. De één uur en half durende tijd was ware hel voor Asma. Zij was reeds lang door haar reserves heen, de intensiteit en het ritme waren te veel voor haar. Ik heb Asma nooit horen schreeuwen of klagen. Mij hart brak. Hier was mijn vrouw aan het vechten om te overleven, adem na adamstoot de golven aan het incasseren met één enkele wens, waar blijft mijn beloofde epidurale want ik kan niet meer. De anesthesist arriveert en bereidt Asma voor. Asma zat in kleermakerszit met een bolle rug onbeweeglijk voor de arts omdat zij niet mocht bewegen in dit proces. Dit duurde 25 minuten. Ik ondersteunde Asma op haar beide schouders om haar niet te laten bewegen. Iedere 20 à 25 seconden voel ik een wee Asma pijnigen. En iedere keer voel ik mijn zenuwen intenser en intenser, verder en verder door mijn eigen lichaam zinderen. Bij het uitspreken van de woorden 'voilà mevrouw, u bent correct verdoofd, dit zal binnen 10 min beginnen werken' brak een veer bij mij. Ik voelde mijn bloeddruk pijlsnel dalen en ik zeg: 'dames neem Asma nu over of ik lig hier op de grond en zal haar niet op de zelfde positie kunnen houden'. 3 minuten zit ik op de grond, ik drink het aangeboden water op en herneem mijn positie aan de zijde van mijn vrouw. Zij mag ondertussen gaan liggen op haar rug. Dit is het beste voor de verdoving te laten werken. Één nadeel, Asma heeft reeds meer dan 3 maanden bekkeninstabiliteit en geeft aan dat dit meer pijn doet en wenst te verliggen. Neen is het antwoord. Zonder klagen of weerwoord houdt zij deze ongemakkelijke positie aan. Voor een tweede maal raak ik verstelt van de kracht van mijn geliefde vrouw. Iedere wee doorboort haar lichaam als een elektroshock die blijft na zinderen voor een volle ander halve minuut. We kijken naar de klok 9 minuten zijn gepasseerd. De anesthesist wandelt binnen en vraagt of ze nog even veel pijn heeft. Hij controleert haar benen met strelingen en koud washandje, volmondig beantwoord Asma: JA, ik voel nog alles. Ik zie de arts zijn gezichtsuitdrukking verstijven en zie zijn hersenen werken. Binnen 10 minuten zal dit zeker anders zijn mevrouw, ik kom straks nog eens kijken. Ook deze tweede keer merken we hetzelfde resultaat. Hij geeft ondertussen een pompje in haar handen om de dosis te verhogen, deze werd meteen gebruikt door Asma. Uiteindelijk 25 min na het toedienen van de verdoving begint Asma te merken dat de pijn verminderd. En 2 uur na het arriveren (02u30) is Asma eindelijk verdoofd. We krijgen de boodschap dat de weeën niet zullen verminderen en dat we moeten wachten dat de opening 10 cm nadert.

Ondertussen is er wissel van wacht, vroedvrouw Els werd afgelost door Leentje. Zij arriveerde omstreeks 3u00. Het verzorgend personeel monitort alles vanuit hun werklokaal via een scherm, en indien het nodig is, staan zij binnen de 10 seconden in de bevallingskamer om in te grijpen. Zij kwamen wel 12 keer op 5 uur tijd binnen, de reden van hun acties waren telkens de onregelmatige hartslag van ons meisje. Deze diende tussen de 125 en 175 hartslagen per minuut te zitten. Ook is er een zekere regelmaat en ritme bij het komen en gaan van de golven. Ons meisje echter had niets van dit ritme, noch de constante. Ik zag wel hartslagen van 55 tot 187, dit plots veranderend en helemaal niet logisch verder sloeg. De gynaecoloog heeft zelfs luidop gezegd, "*ik wordt er zot van. Zo een veranderende situatie*". Hij gaf aan dat een keizersnede mogelijk kon zijn.

Helemaal in de trance van het bevallingsproces bereiken we 7u40 en beslist de gynaecoloog dat het tijd is om te persen. Asma wordt door Leentje en Ilé bijgestaan. Ze deed dit schitterend, keer

op keer met zichtbare winst. Na 50 minuten, bereiken we een stagnatie door de vermoeidheid van Asma. Er wordt beslist dat er een beetje hulp werd gehaald. Plots arriveren 8 personeelsleden die Asma ondersteunen in de bevallingspositie. Tevens gebruiken ze een Kiwi (zuignap voor het hoofdje) om Jasmine voorbij het staartbeen te loodsen. Dit is enkel om de richting te begeleiden, het persen kan enkel door de moeder gedaan worden. De kreten door Leentje van 'O, wat veel haar!' 'Goed zo, je doet het fantastisch' 'Wauw, ze is er bijna' gaven Asma de kracht om verder te zetten. Sinds het arriveren van deze dames perste Asma 4 keer tot ons Jasmine geboren was (10min). Gedurende deze tijd richtte Asma zich tot mij in volle eerlijkheid: *"Ilé vind je het erg dat ik maar één kindje op de wereld zet? Ik weet dat je een groot gezin wenst, maar we kunnen bijvoorbeeld altijd een volgende adopteren? Alle dames rondom mij schoten in de lach en ik diende haar een liefdevol antwoord"* bij de laatste perswee werd onze dochter meteen op haar borst gelegd. En op dat moment zag ik Asma vanuit haar cocon (50 dimensies ver) in één luttele seconde wederkeren op de bevallingstafel. De bevalling was rond. Haar lichaam was op. Tevreden dat het over was. Mijn eigen lichaam gaf op het zelfde moment ook aan, ik ben leeg. Ik vroeg om een ontbijt want mijn reserves waren ook opgebruikt. De intensiteit van heel de bevalling hebben alle energie gevegd dit ik had. 37 uren zijn lang, zeker als er 2 nachten worden afgenomen. Ik vertelde aan heel het vrouwenteam het volgende: *ik heb zo'n immens respect voor vrouwen, deze bevalling zal ik minstens 25 jaar dienen 'af te betalen'.* Ik was doordrongen van het feit, *"én ik heb niet eens de arbeid gedaan, en ik ben erg moe"*. Het was 8u43 op vrijdag 3 mei dat ik niet meer Ilé was. Asma was ook niet meer dezelfde. Vanaf dit ogenblik zijn wij ouders, mama en papa van Jasmine Rombouts. 47 cm groot en 3060 gram zwaar (of licht). Kernegezond. In alle rust ter wereld gekomen want zij gaf geen kreet. Enkel ter controle bij de kinderarts. Alles was oké, alle vingertjes en teentjes, een punthoofdje dat snel weer normaal zou zijn en een gezonde bos haar. De huid bruin getint met haartjes over haar hele lichaam.

Ik heb dit verhaal heel realistisch weer gegeven. Maar de essentie is het volgende.

Zonder de begeleiding van Leentje en Els had mijn vrouw niet de moed en het zelfvertrouwen gehad om te kiezen voor een thuisbevalling. De sessies Hypno birthing zijn niet alleen een hulp geweest tijdens de zwangerschap en de bevalling, maar ook nadien. Door een onmogelijk te voorzien feit omdat ons dochtertje een erg lastige positief in nam tijdens het bevallingsproces heeft dit een lange arbeidsweg als gevolg gehad. Maar desondanks hebben Els en Leentje ons erg bekwaam, de rust zelve én als een ervaren zorgverlener de kracht, rust en bijstand gegeven om ons eerste bevallingsverhaal tot een goed einde te begeleiden.

Er werd tijdig ingegrepen om uit te wijken naar het ziekenhuis.

Wat ook niet vergeten mag worden, is dat na de bevalling je ook door hen begeleidt wordt in het verzorgen van je kindje. Handige tips, volledig op maat, waakzaamheid voor de mentale gezondheid van de mama als de papa, en bovenal de gezondheid van het kindje.

Om af te sluiten zeg ik nog graag het volgende: ja, het was niet volgens de standaard bij ons. Het was waarschijnlijk veel pittiger en langer als gemiddeld. Maar het is wel ons verhaal. En wij zijn achteraf nog altijd zeer tevreden van de begeleiding van Leentje en Els. Wij wensen nog erg graag een extra lid of twee toe te voegen aan ons gezin. En wij zullen zeer waarschijnlijk terug vragen aan hen of zij opnieuw ons willen begeleiden in het gehele proces.

